

РАДЕ МИЛОСАВЉЕВИЋ

КАД МИСЛИ НАВИРУ

И на јави и у сну

Раде Милосављевић

КАД МИСЛИ НАВИРУ
И НА ЈАВИ И У СЛУ

Раде Милосављевић
КАД МИСЛИ НАВИРУ
и на јави и у сну

Издавач
ИК „ГАМБИТ“, Јагодина

За издавача
Златомир Лазић

Уредник
Александар Аврамовић

Рецензенти
Бајо Џаковић
Мирослав Димитријевић
Дејан Богојевић

Дизајн корице и прелом
Зоран Јевремовић

Лектор
Љубица Јовановић

Штампа
Графичко предузеће
„Топаловић“ Ваљево

Тираж
300 примерака

2018/7527. година

ISBN 978-86-7624-060-9

РАДЕ МИЛОСАВЉЕВИЋ

КАД
МИСЛИ
НАВ
И
РУ

*и на јави
и у сну*

Г А М Б И Т

ЈАГОДИНА • 2018 (7527)

УВОД

За оне који се први пут сусрећу са оваквом формом писане речи, осећам потребу да напишем неколико речи, као увод.

Шта је кратка прича?

Данас је онима који прате „новине“ у књижевности познато да су се и наши писци огледали у писању такозваних једноредних, дворедних или троредних прича... Али, некада то није било тако. Једноставно их није било. Постоји, међутим, легенда која каже да се млади Ернест Хемингвеј, нашавши се у друштву писаца, опкладио да ће написати причу у само шест речи. Нису му веровали, рекавши да је то немогуће, али су прихватили да за опкладу уложе по десет долара. Млади Хемингвеј је узео салвету, на њој написао шест речи, а затим додао колеги који је седео најближе. Није желео да сам прочита наглас већ да то сви учине у себи и увере се сами. Папир је кружио од једног до другог и сви су потврдили да је то заиста могуће, а да то буде апсолутно довољно.

Њен садржај је био: „На продају. Ципелице за бебу. Неношене.“ А њено тумачење и наставак оставља „милион“ могућности.

За порекло настанка афоризма као кратке форме требало би ми мало више простора, али ћу ја овде само напоменути да кратка прича по дужини (с)личи афоризму, али и радијској вести. У сва три случаја треба направити целину са што мање речи, а да остави утисак, саопшти све и буде памтљива. Из све три форме, наравно,

свако може да развије причу до „романа“, а да ни једна не буде као она друга.

Ако је Хемингвејева књижевна минијатура настала пре готово сто година, данас се њихово ново рађање везује за *нано*технолоџију (молекуларни ниво). Дакле, нешто што мање.

Зато и ти, драги читаоче, код сваке моје кратке приче, које следе, измаштај наставак онако како га Ти видиш или покушај да и сам напишеш своју.

Аутор

ИДУ ДАНИ

Низ... уз... горе... доле... доле...

горе...

Живот!

ПОНАВЉАЧ

Јурим, журим, трчим, бежим! Па, опет исто!
Докле, бре????

ИСТИНА

Моји снови, њени снови: наши снови. Лаж!

ЉУБАВ

Љубав! Постоји ли то још!?

ВРТЕШКА

Хоћу-нећу, хоћу. Сад она неће!

У РАСКОРАКУ

Има нешто у њој! Ал' ја не видим. Бежим што даље.

АЛХЕМИЈА

Где су оне? А где смо ми? Миљама далеко!
Ал' сусрет неизбежан!

ПРЕВАРА

Љуби она. Љубим и ја. Превара у ваздуху!

ЉУБАВ ИЛИ СЕКС

„И ништа неће душу да зањише“ ... осим тебе у мени
и мене у теби! Куда ми то идемо?

ОВАН

Мислио сам да сам јој узео невиност, а она ће:
ти си ми други, часна реч!

А ТЕК СМО СЕ СРЕЛИ

Идем. И дођем. Идем. И не дођем. Крај. Кад пре?

КО ЈЕ КРИВ

Можда је могло другачије. Можда и није?
Судбина или ја? Кога то брига?

ЈЕЗИК

Шаци, куда ћеш? Да знаш, нема гешенка!

БУДУЋНОСТ ЈЕ СТИГЛА

Људи су постали роботи. А роботи, људи!
Нова Библија у настајању?

СТАДО

Неко нас тешко зајебао, па пустио да блејимо.
Једно стадо, мање-више!

ЈЕДИНСТВО СУПРОТНОСТИ

Били смо као једно. Она овде, ја тамо. Она тамо,
ја овде. Јединство супротности. Сад смо само
супротности.

РОБА

Рекла је да ме воли, па порекла. Потрошна роба!

ПРАВИЛА

Златно је правило да нема правила. Поготово код жена. Ако схватиш на време, спасен си!

ЗАКАСНИО НА ВРЕМЕ

Намерно сам закаснио да видим да ли ме воли.
Кад, она већ нашла другог. Сад би да се врати!
Бог ме спасио!

(НЕ)ИСКРЕНОСТ

Кад сам је први пут пољубио, плакала је. Кад је одлазила, плакала је. Никад не знаш кад је искрена!

НА МОЈ РАЧУН

Причао ми је деда како је некад било. Нисам га слушао. Зато сада плаћам грешке.

НЕШТО И НИШТА

Није све у новцу. Нешто је и у БМВ-у.
Па шта је онда у мени?

ПРОМЕНА ПО ВРЕМЕНИМА

Ја сам волео, ја волим, ја ћу волети!
Кога, када, где, зашто, како? Вест на помолу.

ЛЕПОТА ЈЕ ВАРЉИВА

„Била је тако лијепа“. Срећом, нисам поверовао
песми. Свако на своју страну!

НЕ ЖУРИ

Не наседај док музика свира јер, све је много
лепше у мраку. А сутра је тек један од нових дана.

КРВ ЈЕ ПРОЛИВЕНА

Она мени, ја њој. И чаша је полетела. На моју главу. Нисам се бранио јер би ме оптужили да сам силеџија. Зато сада крварим.

МИСЛИТИ ИЛ' НЕ МИСЛИТИ...

Кад сам се родио, нисам мислио. Кад сам почео да мислим, погрешо сам. Сад плаћам грешке!

ОБЕЋАЊА, ОБЕЋАЊА

Нова је година. Која? Не знам, тако кажу. Мало-мало па зезају са обећањима!

ПОЈАМ

Љубав и девојка. Добро. Љубав и жена.
Е, то не иде. Шта сам хтео с тим? Немам појам!

НИКАКО ДА (СЕ) НАУЧИМО

Кажу да и пишање може да буде срање!
Па зашто онда стално серемо, ако је то исто?

ДИЈАЛЕКТИЧКА ВРТЕШКА

Неки су хтели, ал' нису могли. Неки су могли, ал'
нису хтели. А онда дошли неки трећи и ј...и нам
мајку.

ОДБРОЈАВАЊЕ

„О(п)стајте овде, јер сунце туђег неба“... Од кад су поезију избацили из уџбеника почели смо на прсте да се пребројавамо!

(НЕ)РАДНА СНАГА

Неко нам одавно сместио. Од тад га тражимо, зато нико нема времена да ради.
Б е е е е.

ПСИ ЛАЈУ...

Пас лаје, ветар носи! А нама све дражи они који не затварају уста! ЗаПУШИ ћуТЕвам...ја одлазим!

ЗНАЊЕ

Није ствар да верујеш или не верујеш!
Ствар је да знаш.

(ШТА) ЗАШТО

Зашто! Шта зашто? Ма, ја то онако.

МНОГО ЈЕ РУПА

Лако је било цару Тројану да се повери рупи. Сад је толико рупа да не знам смем ли да се распричам.

И ОПЕТ РУПА

Рупа, рупа, рупа, па опет, рупа, рупа, рупа.
У рупу ћемо сви! Ето спасења.

ХРАБРОСТ

Били смо млади и храбри, а сад дошла
„демократија“!

ОНИ И МИ

И овде и онде, и тамо и амо: Они.
Све мање места за нас.

ЗАДУЖБИНАР

То је моје. Није више. Платио сам. Виши интерес!
Бар ми нешто надокнадите. Хтели смо, али си ти
одлучио да поклониш. Потпиши!

ВИРУСНИ СНОВИ

Сањао сам да смо постали Аустрија. Ма каква Аустрија. Шведска! Ујутру ми је лекар рекао да сам добио неки вирусни грип... Сад не смем да заспим.

У ЈЕДНОМ ПРАВЦУ

Да ли су нас лагали кад смо учили да постоје четири стране света? Сви купују карту у једном правцу.

СТРАХ

Возим, возим, возим. Никако да стигнем.
Земља је округла. Нећу ваљда опет овде!

ШТА ЂЕМО САД?

Снег пада да покрије наша срања, а не брег.
Ал' ни снега нема више.

МУШКО

Буди мушко! И онда? Ђути! Чућете.

ШТА САД?

Робовласништво сам прескочио. За романтизам и ренесансу сам закаснио. Шта ли ће сада да буде?

ПРИЈАТЕЉСТВО

Били смо пријатељи, па нисмо. Она се умешала.

СОМ

Волела ме више него себе. Веровао сам јој.
Сом. Сом. Сом!

СВЕ РАСТЕ, МИ (ПРО)ПАДАМО

Динар расте, ал' расту и цене. Неко нас зајебава!

ДУПЛО ГОЛО

Видиш ли што и ја? Да. Ја не видим ништа.

БИГАМИЈА

Ти си жена мог живота. Ћути! Још јој неко данас то рекао. А ја сам веровао у моногамију.

ЦРНО - БЕЛО

Није све тако црно, нешто је и бело. Шта, на крају смо тунела.

РЕЦИ МИ, РЕЦИ

Нема више ни Черчила, ни Стаљина, ни Лењина. А кога има? Не смем да ти кажем.

ОВНОВИ

Ован је настао кад и Адам. Тако кажу. Сад знам зашто је данас оволико овнова.

СаВЕТ

Био сам јуче тамо. Где? Заборавио сам. Па зашто ми онда причаш? Да не одеш и ти.

КАД' ЋЕ?

Јутро, вече. Јутро, вече. Дан за даном. А они се не скидају. Да ли да разбијем телевизор?

НЕ заПЕВАЈ

Лепо ми је! Зато певам. Ћути, узеће те под своје.

ОНА ИЛИ РОГ

Она лаже, она лаже, она лаже. Рог не лаже.
Коме да верујем?

ЗБОГ СЦЕНАРИЈА

Блато, свуда око нас. А асфалт? Кад заврше филм.
Мало сутра.

ШТА САМ?

Нисам ја ован... ал' не могу да будем ни овца!

НЕМА РАЗЛИКЕ

Бик. Ован. Магарац. Која разлика?

САЗРЕВАЊЕ

Све је ово наше, шапуће ми тихо... Осим куће.
И злата. И аута. И телевизора, дере се на сав глас.
А моје? Имаш децу. Ал' они су сада своји људи.
Па морали су да порасту. Одрасти и ти.

НАНОГИЦА

Некима дају наногицу. Зашто? На Марс и овако не могу.

СПРДЊА

Зашто се спрдају са нама? То је по сценарију.
Чијем? Њиховом!

ЧЛАНСКА КАРТА

Између да будем нешто или ништа је чланска карта
библиотеке. Одабрао сам ово друго.

ТЕОРИЈА РЕЛАТИВИТЕТА

Срели смо се, погледали, пољубили, уздисали. Све
у једном дану. Која је разлика између једног дана
и десет година? Све је релативно. Само су оне
истина.

МАГАРАЦ

Био сам заљубљен до ушију, ал' нисам имао храбрости...отад је 45... Знаш ли колико сам била заљубљена у тебе?

Магарац, промрљао сам.

- Шта си рекао?

- Ништа. Ја онако.

ВРТЕШКА

Волети не значи имати. Имати не значи волети.

Вртешка живота.

НА ВРЕМЕ

Пожурио сам не би ли је изненадио. Затекао сам је како се још љуби са другим. Стигао сам на време.

ДВЕ

Почео сам да се присећам колико их је било...
Ал' се присетих женске логике: *џи си ми друџи,*
часна реч. Схватих на време да сам и ја имао само
две: Њу пре Ње. Не чачкај!

БАТИНА

Ако батина има два краја, зашто ја увек извучем
дебљи крај?

СРЕЋА

Изговорих Њено име док сам био на Њој.
Срећом, није ме чула. Свашта би било.

ИМЕНА

Гордане, Марије, Милене, Магдалене, Љубице,
Данијеле, Драгане, Душице... „Д“ као доста.
Нећеш ваљда целу азбуку?
Нећу.

БУДУЋНОСТ

Између прошлости и садашњости је будућност.
Како то? Па и будућност је прошлост.

ЈЕЗИК

Ти си плусквамперфекат, а ја презент. А футур?.
Нема футур. Причај српски. Нећу, разумеће.
Па нису они толико глупи. Нисам ни ја.

ХОП

Прво скочи, па реци ХОП. Није више модерно.
Сад прАво у скупштину!

ЗАСТУПНИК

Кога ти заступаш? Тебе. Пређи мало на њега.
Ти си последњи.

СНЕГ ЈЕ...

Лето, јесен, зима, пролеће... лето, јесен, зима,
пролеће...Промени мало!
Снег је опет Снежана.
Нисам ја Снежана.
Нисам ни мислио на тебе!

ОКЛАГИЈА

Чему служи оклагија? За гибаницу.
А ја мислила у у у, о о о, ах ах ах...
Рерна се већ загрејала.

БИЛО ЈЕДНОМ...

Било једном...на брдовитом Балкану.
Било, ал' неће више да се дигне. Шта?
Кука и мотика. А ја мислила...

НАЈКРАЋА ПРИЧА

Најкраћа прича. Па причај. Већ сам испричао.

ЈЕДНО, ИЛИ ДРУГО

... И љубав... и секс... Не може... Изабери шта ћеш!

КАМЕН ИЛИ ХЛЕБ

Ко тебе каменом и ти њега... каменом.
Не, него ћу хлебом.

СРЕЋА

Пустио сам је да оде. Што? Да нађе другу будалу.
Ех, како си ти срећан.

ДЕЦА

Полако, разбудићеш децу. Коју децу, они већ
одлепшали. Како време пролази!

СЕЋАЊЕ

Сећам се... Чега?. Шта чега...не сећам се.

БРЗ(ИНА)

Полако...Нисам ни почео... А већ си завршио!

САМОГЛАСНИЦИ

Пусти ме мало... Нећу... Вриштаћу... а а а, е е е, и и и, о о о, у у у у...још, још још! Нема више, ово је српски. А ја ми-сли-ла француски.

ОПЕТ

Време је. Зашта? За снег. А ја мислио за секс. Опет... само ти спавај. Не могу. Онда иди се грудвај. Ал'нема снега...

ГОДИНЕ

Колико имаш? Шта? Па, година. Шта си ме питао?

ПРСТ

Добро, само се зезам. Па промени мало.
Шта да променим? Па прст. Па није то прст.

СНОВИ

Сањам Рим. Спавај, јеб'о те Рим.
Па то, ја тамо с неком...

ЛЕТ

Летим., летим, летим. Где сам? Доле Земља, горе
Месец, па обрнуто. Не знам. Бестежинско стање.
Она горе, ја доле. Она доле, ја горе. Зора ми је
однела.

НЕБЕСКИ НАРОД

Серби горе, Серби доле. Ко је онда небески народ?
Ми, Они, Ми или Они. Нестајемо!

ДУША

Душа ми је тамо сСањом. Поред Ње. У Њој.
А тело овде замире.

Л-А-Ж-Е-Ш

Не лажи! Не лажем. Лажеш! Не лажем.
Лажеш, видела сам те! НЕ ЛАЖЕМ. Л-а-ж-еш!
Лажем. Шта сам рекла!
Све се понавља.

Су-Ма-Т-Ра

С као Она. М као Она. Т као Она. Р као Она.
А после њих? Ништа! За'ебан овај живот.

ПОШТАРКА

Пошао сам у пошту, завршио сам у Њој.
СТИГАО МИ ПОКЛОН.

ВОЗ/ВЛАК

Воз вози. И влак вози. Прешао сам све границе због
Ње. Њој језик није сметао.

СВЕ ЈЕ МОКРО

Јутро. Ми у кревету. Подне. Ми у кревету. Вече. Ми у кревету. Мокра постељина. Све је мокро. Пада киша. И ноћ је мокра. Зора је... Који је дан? Неки јесте. Ал' ја нисам. Закукурикао је петао...

ОНА И ЗОНА

Јутрос је хтела. А ти? И ја. Па јесте ли? Нисмо. Што? Нисмо у истој временској зони.

ПОСАО

Шта радиш? Ништа. Што не радиш нешто? Па радим. Шта? Ништа. Који ти је то посао? Пазим шта ти радиш!

ЗНА ЗНАЊЕ

Опа! Шта опа? Купио си џип седмицу.
Нисам, то је женин ауто. А кућа? И кућа. А твоје?
ОНА.

БРЕГ

Ставио сам полако руку на брег. Који? Њен.
А Она. Била заузета обелиском. И?
Шта и - и почетак и крај.

ТРЕНУТАК ВЕЧНОСТИ

Из светлости си дошла, у светлост отишла.
Између, ти и ја, сведоци бесконачности.

ВЕЧНОСТ У ТЕНУТКУ

Гледаш ме... Гледам те... Дођи... Долазим...
Додирујеш ме... Додирујем те... Понирем све
дубље... Пониремо обоје... Само наша срца и
музика свемира.

ТРЕНУЦИ У ВРЕМЕНУ

Копривнички Иванец... 1969. Она... Ан...
учитељица... пише... носталгија и твоја писма
као лек... опрости... плачем... много пуса и...
маратонски пољубац... чекам те...

МОЈ БРКО

Хладно је. Хладно је у соби, око срца. Око душе
плесан јесењи. Имам ос(ј)ећај да су ме сви
заборавили... Добила сам в(и)јест да си обријао
бркове. Ниси ваљда... а мислила сам ти их
почупат(и)... пусица...

ОДОЗДО НА ГОРЕ

Љубим те...

Нећу те заборавити никад, не покушавам,
нити могу...

...Доћи ћу...

...Не могу отићи а да не будем с тобом...

(ЧЕХО)СЛОВАЧКА

Очекујем те...Имам трему због сусрета...долази
коначно време нашег првог састанка... Планирам
да ти покажем Праг или наше „гори Татри“...

Много се радујем... Катка...

„СЛОБОДНА“ ЗЕМЉА

Колико се радујем твом новом писму... али зашто
толико после претходног... жао ти Чехословачке...
да видиш где и како живим... зашто тек у
септембру... и ја сам заволела Југославију.

„СВЕ“ И СРЕЋА

... Имам све, али нисам срећна... једина ми је жеља... овде никада нећу волети... Дала сам себи реч, удаћу се само у Југославији... Већ три године не могу тамо... знаш и... Радујем се што си још слободан... Твоја...

ДРАГИ МОЈ...

Прошле су још три године... осам од... да ли се још сећаш девојчице из... која воли твоју земљу... моје срце је тамо... стално мислим на „тог“ мог пријатеља...

СУНЦЕ СА ЈУГА

Коначно... долазим... да ли смем да те посетим...????????????????????

РАЗГЛЕДНИЦА

Како сам се обрадовала...Разгледница из
Истанбула... Жеља да ме видиш... Моје срце...
Зашто... после толико година...

ПУПОЉАК СЕ РАСЦВЕТАО

... О себи ми пиши... све ново... Нисам више
млада... 25... Како сада изгледаш... Нисам
(више) сама... сусрет би ме обрадовао... пиши
кад долазиш... брак не може да избрише такво
пријатељство...

ГЕОГРАФИЈА

Ни Југославије... Ни Чехословачке... Ни...?
Само сећања...

БЕЗ РЕЧИ

Ушла је тихо... сагнула се над мојом постељом и пољубила... Почетак... Није говорила ни када смо се растајали... без пољупца...

КАД СЕ ДЕЦА ВОЛЕ...

Почетак новембра... Снежило је као да је јануар... Наш први састанак... Бела постеља... престали смо да се љубимо тек кад је почело да се топи испод нас.

САВЕСТ

Од када смо се растали долази ми само у снове... Савест или кајање... Сада је свеједно.

ОРИЈЕНТ ЕКСРПЕС

Београд... воз... улазим... У купеу она и ја...
Барбара, ДДР... Их бин Р... Клац... клац... друс...
друс... ух, ај, ух, ај...ах, ах, ах... Остало допишите
сами...

ПРЕ МОБИЛНИХ

Она и ја... Биоскоп... шта се давало? Не знам.
Како не знаш, у шта сте гледали? Једно у друго...

САМО БОГ

Путујем... путујем... путујем, па опет, путујем...
путујем...путујем... Докле? Не знам. Па ко зна?
Само Бог!

СМРКЛО СЕ

Неком јутро, неком вече... неком дан, неком ноћ...
На кога мислиш... На Јапанце и Балканце...

КАЈАЊЕ

Није имао намеру... Сад се каје... А она?
Чува бебу...

КОД КОГА ЈЕ ПАДОБРАН

Били смо на планини... полетели смо високо...
Сад (још) падамо...

ЉУБАВНИ ШАМАР

Лепа је... лептирићи раде... штипнем... пипнем...
пљас... због љубави ил' поноса... разбежаше се
лептирићи...

НЕКОЛИКО ГОДИНА КАСНИЈЕ

Плава коса низ леђа... две зелене јабуке испод мајице... крв у слепоочницама... лагано је свлачим... сунце опекло, цури зној... Еј, о чему размишљаш? Пресече ме њен глас... Пуста машта...

ПОСЛЕ ИЗВЕСНОГ ВРЕМЕНА

Лежимо... голи као на рођењу... ватра из Ње... из мене... жар на уснама... Два нара на мом језику... спуштам се све ниже... Полако, молим те...
А о о о о ј... Ух, ух, ух... а о о о о ј... звезде...

ПРАЗНИК

Смех за столом... Она наспрам мене... Њена боса нога између мојих ногу... више не раззззнајем гласове... трешти музика...

ТРЕНУТАК

Довезла га је до стана... попела се горе... само на
кафу... хтела га је поново у себи...
А он чекао другу...

ИЗ ПРОШЛОГ ЖИВОТА

Појавила се изненада... Учинило ми се да се
познајемо... као да сам већ љубио њене усне...
тихо је и отишла са осмехом и - поново у неком
следећем животу... Као да је нешто крила...

(СВЕ)МИР

Моје ја је овде, моје друго ја је на другом крају
свемира... равнотежа ума... Када ћемо се срести?
Пре или после (касније), свакако...

КАЈАЊЕ

Питао си ме... рекла сам не... Сада често одлазим тамо не би ли те видела... само песма „Један дан живота“...

ЈЕДНОГА ДАНА...

Поклањам ти најлепши цвет љубави, цвет свих пролећа... једнога дана, ако на мом путу не будеш ти, а ја пожелим трчати њиме, врати ми цвет и реци – збогом...

Волим те бескрајно...твоја...

...ЗБОГОМ

Између цвета свих пролећа и збогом - љубав, бунцање, слепило... бестежинско стање... и обећања која се никад неће испунити... Која је наша права личност: на почетку или на крају... или ни једна...

ПАМЋЕЊЕ

Од свих девојака које сам волео најискренијој сам заборавио име... и пут јој се приметно...
Остао је само њен лик да ме подсећа на мој грех...

ГРАНИЦЕ

Границе (не)знања су бесконачне... и сваким даном све су веће... само треба знати своје место, а онда ни циљ није далеко...

ЧЕКАЋУ ТЕ

Нека ти ток реке (која те односи), буде водиља (када се умориш), да би могла да се вратиш!

ЧЕМУ..!

Чему кајање на крају пута... ћути... можда се у другом животу другачије заврши...

СУДБИНА

Да се родила раније, била би ми судбина... овако само сен у пролазу... непролазности...

ИДУ ДАНИ

Низ... уз... горе... доле... доле... горе...
Живот!

ЉИЉАН(А)

*Отњена Марија је донела Њу, а Она Јелену
и Милоша. Смисао (мој) живојџа.*

**(НЕ)ПРОЖИВЉЕНИ
ТРЕНУЦИ**

(НЕ)ПРОЖИВЉЕНИ ТРЕНУЦИ

На граници где се завршава Нешто
и почиње Ништа,
сами, мој кофер и ја!
Све моје је у њему.
Како ли је само стало у тако мали простор?
Све моје куће,
сви моји љубимци, четворочкаши,
моја најлепша одела, сатови и машине,
моје књиге и пера?
Моји успеси, дипломе и пехари...
И, колико тога још?
А тек моји најмилији?
Не, то је грешка,
премало је то простора за све моје.
Па ни моје тело ту не може стати!
Али, ја путујем сам,
око мене Нико и Ништа.
Све моје сада припада другоме.
А тело, биће прашина:
земља земљи.
И моје срце, у којем су сви моји, биће прах.
Па шта је онда у коферу?
Ништа!
Ништа у њему, ништа испред.

Иза не видим.
Нешто је иза мене.
А мој живот?
Где је,
где се сместио, нестао?
У тренуцима,
у тренуцима проживљеним
и непроживљеним.
Глас Бога!
То је све што ти припада.
Тренуци, које си имао, а проћердао,
тренуци од којих си бежао,
тренуци које си олако заборављао,
које си поклањао,
мало ценио,
губио и изнова налазио.
Само је то твоје -
сада имаш вечност да их се сећаш!
Кофер пун тренутака,
крену у Ништа.

(Из следеће збирке њесама)

ЦИРКУС

Било је то у једној великој земљи, толико великој да се простирала од истока до запада. Та земља је имала више губернија у којима су владали цареви, а над њима је био цар над царевима. Е, у једној од тих губернија, у једном њеном великом селу, одлуче да оснују циркус да би мало засмејавали народ. Јер, дошло је време, закључили су, да народ више није знао шта ће са собом од среће, али му је фалило нешто да би се смејао. И тако дођу на идеју да је циркус најбоља ствар. У том селу имали су једну стару шатру, није била баш најбоља, али је могла да задовољи за прво време а и мислили су да ће за то велико село да буде довољна.

Кмет, то вам је био први човек села, постави потрчка да се брине да циркузанти не претерају. И циркус крену. Али нису очекивали да ће народ толико да навали. Пошто одавно није било циркуса ни у великом селу, ни у највећој губернији, али ни у великој земљи од истока до запада народ је већ прве вечери толико навалио да су се били ко ће пре да дође до карата. И тако из вечери у вече. Зато циркузанти одлуче да сваке вечери по мало мењају програм не би ли што више засмејали народ који је био срећан, али некако није умео да се смеје. А тих вечери баш

се смејао, највише некој представи која се, како су записали људи око потрчка, звала „Комарац на језику“.

Е, сад, можете да замислите када вас уједу за језик, одебља вам, па ви не да се смејете, него не затварате уста. И тако из године у годину. Али, потрчко, па кмет, а онда помало и цар забринули су се где ће да сместе толики народ па одлуче да повећају шатру и да је мало уреде како би народ био још срећнији. Међутим, добошар, али није био само један, били су и они са малим добошима, саопшти једнога дана, на велико задовољство срећног народа, да ће да праве нову шатру где ће моћи да се смести више људи и где ће, природно, моћи више да се смеју, да грицкају семенке и где ће сви да буду срећни.

Пролазиле су године, долазили су и нови кметови, дошао је и нови потрчко, али од нове шатре није било ништа, чак чинило се неким срећним људима да се и ова постојећа све више смањивала. Уморили су се и циркузанти па је смеха све мање било. Неки су чак и заплакали. А потрчко са својим помоћницима и добошарима је то објашњавао да је сада народ постао паметнији па му није више до смеха, већ до нечег узвишенијег, јер када је некоме толико добро, причали су, не сме много да се смеје, удариће га фрас, па може, не дај боже и да полуди.

И тако, из године у годину. Нова шатра је одавно заборављена, циркузанти су се мењали, а велика губернија је добила свог цара над царевима који је имао нове поданике, а и кмет је у великом селу добио нову титулу – мали цар. И потрчко је оматорио па је спремао једног малог потрчка да га једног дана када њега више не буде било замени. Добошари више нису били потребни, мали цар више није гледао циркус, а велики цар те велике губерније, пошто је најзад постао највећи, имао је друге проблеме, јер је народ одавно већ био срећан да више о томе није морао да брине.

Нови циркузанти више нису имали задатак да насмеју народ, јер шта би радили ако, не дај боже, народ стварно полуди од толиког смеха. А и народ више није био исти, овом новом народу би било тешко објаснити како да се понаша ако га комарац уједе за језик. Додуше и циркуски програм се променио. Сада се неке тачке зову „Чир на желуцу“, „Мозак у пола“, „Жуљ на кажипрсту“, „Групно увлачење у дупе“, „Како се воле две циркузанткиње“, па „Како се воле два циркузанта“. На опште задовољство народа и велики и мали цар су закључили да са циркусом треба упознати и друга села по великој губернији. Пошто се народ у великом селу толико извештио уместо добошара најбољи из његових редова иду од села до

села и причају какав је то циркус у њиховом селу. Стари циркус и даље ради, али ови нови прете да га надмаше. И то без шатре. Оне су превазиђене. Сад су нека нова времена, све се дешава под небеском капом. Једино што остаје је – циркус!

*Колумна у „Српском јеру“, априла 2018. године;
јрича за неку будућу збирку сашира(ња).*

СВЕ ДОК ГОВОРИМ И ПИШЕМ – ПОСТОЈИМ!

Писање кратко кратких прича је ствар тренутка. Све оно што је негде у мозгу записано као ехо прохујалих година одједном жели да изађе из тескобе. Тако су и странице које сте управо прочитали написане у две недеље, пре и после последње Нове године. Али, готово у исто време шест година пре тога, у децембру 2011, настали су следећи редови, да бих у потоњим годинама сасвим заборавио на њих. Испливали су који дан пре него што је ова књига отишла у штампу. Сигурно не случајно. И зато долазе као закључак свих прича:

Човек не жање оно што пожели, него што засеје.

Од бежања у депресију само је смрт гора.

Плач понекад добро дође, али осмех увек.

Дођох, видех, победих, али кога још то интересује.

Бејах срећан са оним што имадох, али пожелех више. Сад више не знам да се вратим, а срећа ме напусти.

Киша, магла, мрак усред дана - време за радовање, јер после кише...

Знате ону о цврчку и мраву, дуго топло лето је за нама, па се питам где сам ја у тој причи?

Волети значи живети, колико мртваца око мене...

ИЗ РЕЦЕНЗИЈА

ВРХ КРАТКЕ ПРОЗЕ

Књига нано-прозних записа Радета Милосављевића „Кад мисли навиру“ уноси и те како освежење у свеколике токове савремене српске литературе. Аутор на особен начин, минуциозно, попут велемајстора у фудбалу какав је некад био Едсон Арантес до Насцимента Пеле, успева дриблингом духа да нам презентира читав свет у себи и око себе, па и читав Космос. Уз то, Раде Милосављевић као рођени велемајстор, то чини и сугестивно и лирски, али и едукативно у једном до три реда, чиме се, као и по наглашеном ефектном поентирању, сврстава у сами врх светских краткопричаца или нано-романсијера.

Нема тог читаоца који ће одустати а да не прочита ово драгоцено штиво у даху од почетка до краја. Баш зато га и препоручујем свима који буду имали привилегију, као што је био случај са мојом маленкошћу, да то и учине.

У славу аутора и Живота. Живели!

У Јагодини,
На Светога Саву,
2018. године

Бајо Цаковић, књижевник

НАНО РЕЦЕНЗИЈА – НАНО РОМАНА РАДЕТА МИЛОСАВЉЕВИЋА

1. Реч рада на старосрпском-аријском (санскритском) језику значи – мудар. И аутор ове књиге Раде Милосављевић је мудар, јер његов песнички удар – нађе искру у језику.
2. Раде је крупан човек и песник – стена. Планина. Па озго нам котрља полудраге и драге камичке кратких прича и бисерних речи. Ипак, моза(и)к је то!
3. Раде је највиши писац кога знамо. Дугајлија. А приче су му сјајне и кратке. Краће од мини сукње. Ал зато има шта да се види.
4. Раде је, по сопственом признању, проговорио тек у четвртој години свог живота. Паметно дете! Није хтео да раби свој српски језик, да замуцкује као што то данас чини сијасет, новинара, писаца полуталената, такорећи, спарутака на камењару.
5. А кад је прозборио, речи и глас су га одмах офирали: Постаће спикер! И постао је. И остао најомиљенији глас неколико радио станица Србије. Пре свих Радио Светозарева (Јагодине), Радио Београда и многих других. И радо слушан гост у свакој кући.
6. Као драг гост – дост, а дост је код Срба посебан, најмилији гост, био је врло учтив и обазрив. Чујеш га, а не видиш га. Идеалан за гошћење.
7. Речи су га у животу храниле и браниле. Сад су га као писца пустиле низ матицу српског језика, да плива у светском књижевном океану. А дубока мудрост његове прозе - ил те удави, ил те прослави.

8. Нема човека на свету који напамет зна цео роман. Било који. А Радетови нано романи могу да се очас упамте и изговоре наизуст.
9. Зато ђаци већ сада предлажу да Радетови нано романи постану обавезна школска лектира.
10. Да ли су ово нано романи, кратке приче или афоризми? Питање је тешко, а одговор је увек лак: Да.
11. Ако постоји хаику поезија, онда Раде Милосављевић уверљиво пише – хаику прозу.
12. Па ипак, не треба претеривати ни у краткоћи. Неки писац је објавио најкраћи роман на свету, који гласи: „Рат – не“. Име писца сам зборавио, било је много дуже од његовог романа.
13. Радетови романи су само по форми – мини, а по садржају – макси.
14. Раде пише кратко – да би га дуго памтили у литератури. И (у)памтиће га, вала.
15. Закључак о књизи: арно¹ и лапидарно².

Мирослав Димићријевић, књижевник

¹ Арно на старосрпском језику значи, добро, одлично, снажно.

² Лапидарно – умно, луцидно, сажето, кратко.

ПОГЛЕД НА ПОРЕДАК СТВАРИ

У својим кратко кратким записима Раде Милосављевић читаоцима саопштава лепезу интересовања које текст имплицира, поглед на поредак ствари, бројна питања која живот (и учествовање у животу), носи и пушта им на вољу и слободу да наставак домаштају. Можемо на прво читање уочити да наш аутор вешто барата речима и њиховим значењима; да има жељу да ствари покрене са мртве тачке; да је намерно недоречен; и да се најкомотније осећа међу речима.

Раде Милосављевић нас не подучава, већ се игра речима долазећи до решења која су удаљена од устаљеног. Реалан и имагинаран, као што поднаслов књиге говори „и на јави и у сну“, налази заједничко и у сну и на јави и нуди нешто ново и свеже када су кратко кратки записи у питању.

Књига „Кад мисли навиру“ Рада Милосављевића ће свакако наћи пут до читалаца и тумача.

Дејан Бојојевић, књижевник

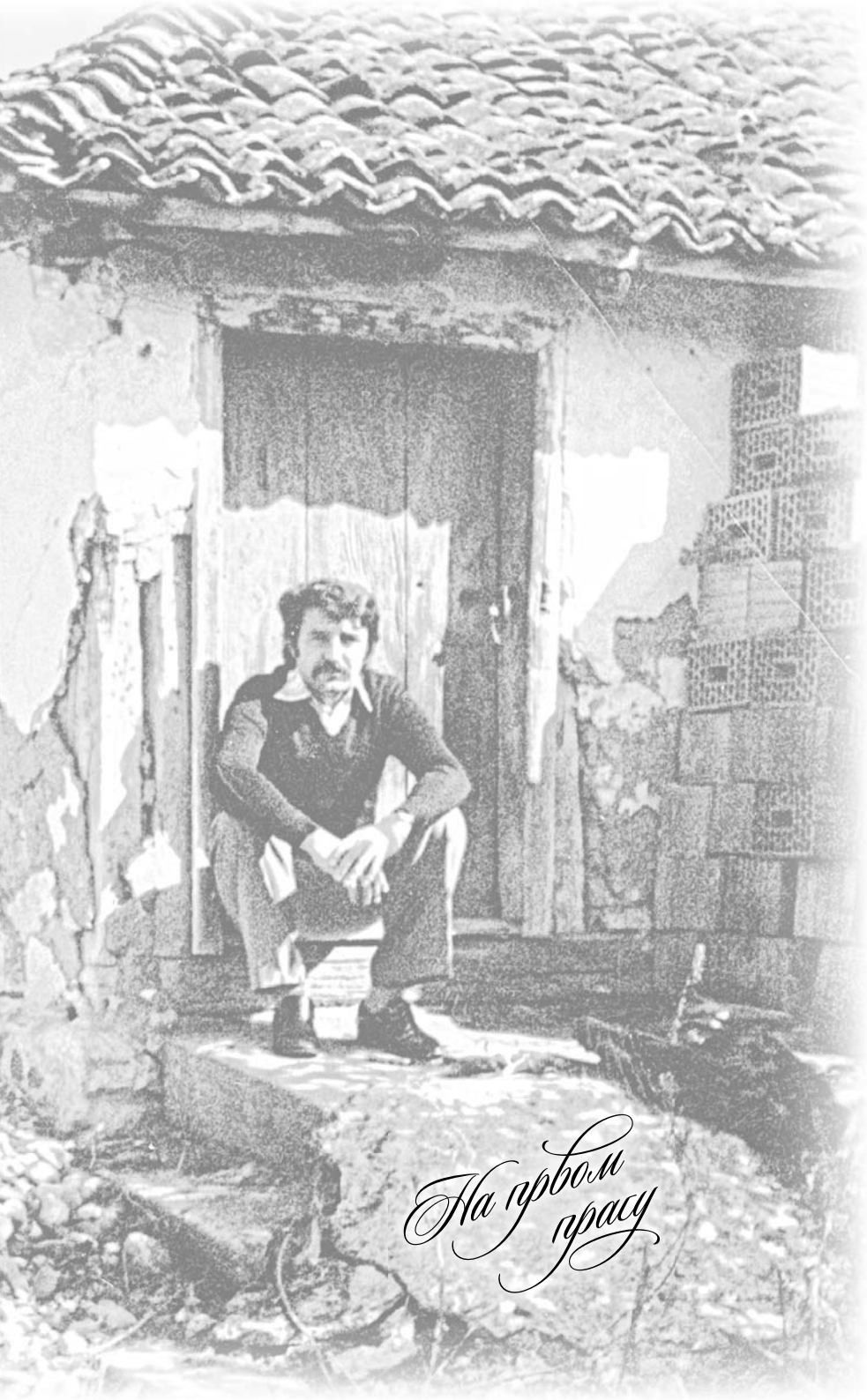

Из белешке о писцу

Биографија једног писца је оно што други треба да знају о њему, а не оно што би желели да знају. Ако је овде реч о тзв. нано причама, онда и биографија треба да буде једна кратка прича.

Раде Милосављевић је рођен (1951) у Медвеђи (ресавској), да би говорио и писао/писао и говорио. Новинар (en général), на радију, телевизији, у новинама (и још понешто), написао је Радовањци од Винче до Ресаве (2015) и И опет љубав (2017), а сада је пред вама и Кад мисли навиру. Где је крај..?

...Тренутно је загледан у свемир не би ли нашао равнотежу између своја два ја.

На ррбои
рррр

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-84

МИЛОСАВЉЕВИЋ, Раде, 1951-

Кад мисли навиру : и на јави и у сну / Раде
Милосављевић. - Јагодина : Гамбит, 2018 (Ваљево :
Топаловић). - 60 стр. : ауторова слика ; 21 см

Тираж 300. - Стр. 57: Врх кратке прозе / Бајо Џаковић.
- Стр. 58-59: Нано рецензија нано романа Радета
Милосављевића / Мирослав Димитријевић. - Стр.
60: Поглед на поредак ствари / Дејан Богојевић. - Из
белешке о писцу: стр. [62].

ISBN 978-86-7624-060-9
COBISS.SR-ID 259320076